

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

(Από το περίφημο βιβλίο του Ιατρού ΛΟΓΚΡ, διευθυντού της ειδικής κλινικής της Ώστυναμίας Παριίων)

Η «μορφινική παρθενία». Γιατροί που έγιναν μορφινομανείς από επιστημονική περιέργεια. Πώς περιγράφουν την κατάσταση τους. Όπου φεύγουν και η φροντίδα. Η διανοητική εύδαιμονία. Η στιγμή των σκέψεων, των εμπνεύσεων και των σχεδίων. Ο παράδεισος του μορφινομανούς. Καλοσύνη και φιλανθρωπία πλατωνική! Κοκαΐνη και κοκαΐνομανείς. Το ιερό φυτό των Ίνκας. Τι κάνει η μόδα και ο νεομπισμός. Η κοκαΐνομανείς γυναίκες κτλ. κτλ.

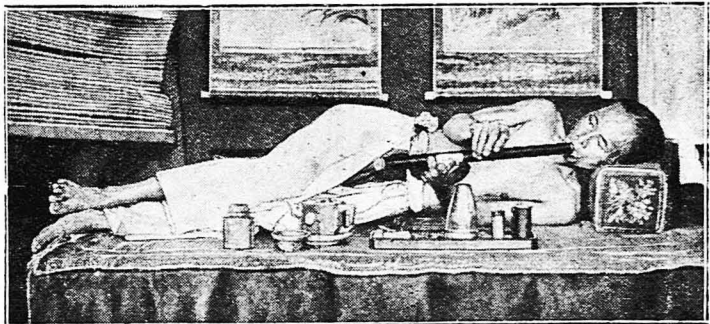
Γ'.

ΕΡΙΚΟΙ μορφινομανείς, γιά να ξαναβρούν μετά καιρό, τη λεγομένη «μορφινική παρθενία» τους, δηλαδή τη γοητεία που ένοιωθαν όταν έκαναν τις πρώτες ένεσεις των, δεν διατάζουν να τις κάνουν μέσα στις φλέβες του άγκυλως. Η εισαγωγή του δηλητηρίου μέσα στο αίμα τους τους δίνει έτσι βαθεία και ήδονική τη μέθη του ναρκωτικού!...

Γιά να καταλάβετε την κατάσταση των μορφινομανών, θα σας παραθέσωμε εδώ τις περιγραφές των ίδιων, και που πάνταν μορφινομανών Ιατρών, οι οποίοι παρεσφύθησαν στο πάθος αυτό από επιστημονική περιέργεια. Ο Έξοχος δερματολόγος Α. Ζακέ, ο οποίος έγινε μορφινομανής γιά τον λόγο αυτόν εντός δεκαπέντε ημερών, γράφει τά εξής :

«Μετά δύο ή τρία λεπτά από τη στιγμή που έκανα την ένεση, άρχισα να νοιώθω μιά πολύ γλυκεία, σχεδόν ήδονική, παράλυση πρώτα των ποδιών μου κ' έπειτα του σώματος ολόκληρου. Στο λέπτο ή έκτο λεπτό, κάθε δόννη ή έντύπως έφηνε από το μυαλό μου, όπως έπίσης έφηνε κάθε έννοια και κάθε φροντίδα. Και τότε άρχιζε μιά περίοδος διανοητικής εύδαιμονίας. Η διανοητικές μου δυνάμεις μου φαινότανσαν πιο έντονες, πιο ζωηρές, κ' ένδομα πως έλα τεραστία αντίληψη... Επρόκειτο όμως πει κάθαρση άπλάης... Κ' αυτό το κατάλαβα μόνος μου, γράφοντας μερικές σκέψεις, ή όποιες εκείνη τη στιγμή μου φάνηκαν περιήφμες, ενώ την άλλη μέρα, όταν τις ξαναδιάβασα, μη διατελώντας πειά υπό την επίδραση της μορφίνης, τις βρήκα μέτριες και κατώτερες του έαντού μου... Ο διανοητικός αυτός έρεθισμός που προκαλεί ή μορφίνη, συνοδεύεται ή περιέργως με άπόλυτη γαλήνη του σώματος. Έπειδή δέ ή μορφινική μέθη εινε έντελώς έσωτερική, ο μορφινομανής επιδιώκει ή σιωπή, ή γαλήνη και την άκνισία...»

Κινέζος όπιοπότης

Ο δόκτωρ Σαμπάρ, συγγραφέας ενός άξιολόγου βιβλίου γιά τη μορφινομανία, περιγράφει έξ ίδιας πειρας τ' άποτελέσματα που προκαλεί μιά ένεση μορφίνης όταν γίνεται το βράδυ :

«Το μετ'αλεύτερο μέρος της νυκτός περνάει χωρίς όπνο, με διαρκείς διανοητικές άπολαύσεις... Το σώμα βροίσεται σε άπόλυτη γαλήνη, ενώ το πνεύμα σκέπτεται διαρκώς, χωρίς καμμία πλήξης να τ' καταλαμβάνη... Το πνεύμα έτσι, μέσα στη σιωπή και στο σκότος, λάμπει σαν ίερή λυχνία στο βάθος ενός βομού!... Εινε ή στιγμή των σοφών σκέψεων, των εμπνεύσεων και των μεγάλων σχεδίων, τά όποια, άλλοιμονο! δεν θα πραγματοποιηθούν ποτέ!...»

«Όταν πάλι ή ένεση γίνεται την ήμέρα, πού της εργασίας, τότε ή διάνοια ξεκαθαρίζεται, γίνεται πιο ζωηρή και ή ικανότης της γιά τη δουλειά, καθώς και ή άντοχη της στην κόπωση, μεγαλώνουν... Η επιθυμία της εργασίας γίνεται γιά τον μορφινομανή μιά ήδονή βαθεία, πού τον κάνει να καταλείπει την ώρα ή όποια προχωρεί και θα δειξή σε λίγο ότι πρέπει να σταματήσει ή εργασία...»

Από αυτό φαίνεται ότι ο μορφινομανής δεν εινε άνικανος γιά την πρακτική εργασία. Μπορεί μάλιστα να πη κανείς ότι ή εργασία του εινε δυνατή μόνο χωρίς τις μορφινική και ύστερα από κάθε ένεση της. Μά το ιδεάδες του μορφινομανούς εινε ή άπόλυτος γαλήνη, ή γαλήνη της «ουρανίας μακαριότητος» του Παραδείσου, της «αταραξίας» των στωικών φιλοσόφων και της Νιρβάνας των Βουδδιστών. Γι' αυτό ο μορφινομανής,

καθώς και ο όπιοκατιστής, δεν έγχαταλείπουν ποτέ ευχαρίστως το κρεβάτι τους ή την καρέκλα τους. Τους άρέσει να ξεπλώνονται, γιά ν' απολαμβάνουν καλύτερα τη μακαριότητά τους.

Η μορφίνη, εκτός των άλλων, προκαλεί σ' αυτόν που την χρησιμοποιεί μιά διάθεση καλοσύνης και φιλανθρωπίας. Μά ή φιλανθρωπία αυτή εινε έντελώς πλατωνική, γιάτι ο μορφινομανής εινε άνικανος να κάνει και την παραμικρή θυσία άνέναντι των άλλων. Έναθρύνεται μόνο με το ήθικό του μεγαλείο.

Και, μετά τους μορφινομανείς, ως έθνημα τώρα στους κοκαΐνομανείς, οι όποιοι, τον τελευταίο καιρό, κατέκλιναν τον κόσμο. Η κοκαΐνη παράγεται από ένα δένδρύλλιο που ύπάρχει στη Νότιο Αμερική, την «κόκα» ή το έμφηρόσυλον κόκα, όπως το λέει ή φυσική.

Οι Ιθαγενείς του Ορενόκου, οι Ίνκας, θεωρούσαν την κόκα ως φυτόν ιερόν, ως το κατ' έξοχην φυτόν (γιάτι, στην Παροδιανή διάλεκτο, κόκα σημαίνει δένδρο), και το άνοθος της ήταν έμβλημα στο θείο των βασιλέων τους. Και σήμερα ακόμα, κατά γιάλλες, οι Ιθαγενείς των μερών αυτών, μασούν την κόκα. Δίνουν μάλιστα άτ' αυτή και σ' άλλόγ' τους, τά όποια, έπίσης, τη μασούν με έξαιρετική λαμαργία. Την θεωρούν δέ ως ένα θείο δώρο, το όποιο τους χαρίζει ο σφάνας γιά να μπορούν να έφορουν τη μαρτυρική και μονότηνη ζωή τους.

Από την κόκα, στα 1859, ένας χημικός Γερμανός, ο Νέμαν, έξέλαε την κοκαΐνη. Μόλις όμως κατά το 1890 άρχισαν να παρουσιάζονται οι πρώτοι κοκαΐνομανείς στην Ευρώπη.

Η χρήση της κοκαΐνης, άντιθέτως πός τη μορφίνη, εινε πολύ εύκολη. Έτσι τά 80 οίκο των κοκαΐνομανών τ ή ουροπών από τη μύτη, σε όδοσει άνάλογος πός το υπό του ταμπάκου. Τά άλλα 20 οίκο την εισάγουν στην όργανισμό τους δ' ένεσεων.

Η τεραστία, ή καταπληκτική, ή άφάνταστη διάδοσις της κοκαΐνης, ή όποια έσημειώθη κατά το διάστημα του πολέμου και μεταπολεμικός, όφείλεται άποκλειστικώς στη μύδα και στο νεομπισμό. Η κοκαΐνη έθροφείτο και θεωρείται ακόμα δηλητήριο της μόδας και όλοι σπεύδουν να το χρησιμοποιήσουν. Η κοκαΐνη εινε κατ' έξοχην το δηλητήριο των γυναικών των κατωτέρων κοινωνικών στρωμάτων, όλες δέ ή ελαφρές γυναίκες της Μοναρχίας και του Καρτε - Λατέν στο Παρίσι, τη χρησιμοποιούν. Το ίδιο όμως συμβαίνει και σ' όλες τις άλλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες.

Η μέθη της κοκαΐνης έχοχεται σχεδόν άμέσως και διαρκεί δύο ως τρεις ώρες. Μετά τη χρήση της, ο κοκαΐνομανής νοιώθει έν πρώτους μιά άπόλυτη άνασθησία της μύτης του. Έπειτα αισθάνεται ένα κρύο γέω από το στόμα του και τη μύτη του.

Κ' έπειτα άρχίζει μιά κατάσταση εύδαιμονίας, αρκετά περιεργή, γιά την όποια θα μιλήσουμε στο προσεχές.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Η Κυρία έπιμένει να πάει στο θέατρο. Ο Κύριος όμως άρνείται κατηγορηματικώς. Την Κυρία την πώνουν τά νεύρα της και πέφτει στο πάτωμα έρηνη. Ο Κύριος τά κάνει κ' έτσι ή Κυρία εύδοκει να επανέλθει στις αισθήσεις της.

— Δόξα σοι ο Θεός, λέγει ο σύζυγος, σήμερα ή κρίσις πέρασε πολύ γρήγορα.

— Καθόλου, καθόλου, άποκρίνεται ή Κυρία. Ξεκουράζομαι λίγο... Θά ξαναρχίσω άμέσως!...